

HEBBEN GEESTEN HUMOR ?

15 juni 1956

Goedenavond, vrienden,

In de eerste plaats moet ik u natuurlijk nog even vertellen, dat wij - sprekers van deze Orde - zelf weten, dat wij niet onfeilbaar zijn noch alwetend. Deze misvatting, die bij sommigen nog wel eens bestaat en daardoor wordt het voor ons tot een noodzaak dit regelmatig voor u weer te herhalen. Ik hoop, dat u dit goed wilt onthouden en dus, gedurende de gehele bijeenkomst, al het gesprokene ook, kritisch zult willen beluisteren. Wat wij brengen is geen geloof, het is een overtuiging, die wij onszelf verworven hebben en die wij u ter beschouwing voorleggen.

Dan zijn er nog een paar mededelingen.

In de eerste plaats wordt mij verzocht u mede te delen, dat de werkzaamheid t.a.v. het door ons ook besproken gevaar van atoomexplosies e.d. op het ogenblik een behoorlijk grote aktie oplevert. Wij zijn dankbaar daarvoor en hopen, dat ook u verder, zoals al in bedoeld artikel vermeld, mee zult werken door aan te dringen op zekerheid; éérst maatregelen ter bescherming, dan eerst verdere proefnemingen.

De tweede medeling: U weet ongetwijfeld allen, dat wij op het ogenblik met het Bestuur in overleg tredende, een nieuwe vorm gaan aanvaarden. In feite is deze al aanvaard, die aanvaarding zal voor u officiëel beginnen op de eerste van de volgende maand. Wij verzoeken u, goed te overwegen, of dit verband voor u aanvaardbaar is. Zo u meent ons werk te kunnen steunen, verzoeken wij u daarvan dan ook de consequenties te trekken.

Een derde punt, - dan ben ik blij, dat ik zo langzamerhand van mijn inleiding af ben - gezien de toestemming, zo royaal gegeven, zullen wij ook deze bijeenkomst tot een experiment van onze zijde maken. D.w.z., dat wij nu ook weer zullen trachten een bepaalde wijze van bringing, op zijn publiekreacties, zijn doordringingsvermogen en dergelijke, te testen. Wanneer het niet helemaal uw smaak zou zijn, dan van tevoren onze verontschuldiging. Maar toch, het is voor ons prettig in een ietwat groter gezelschap te kunnen zien hoe u reageert, om zo de magie van het woord beter te kunnen hanteren. Wanneer wij het volgend jaar - met o.i. belangrijke onderwerpen - moeten trachten u zoveel mogelijk te doordringen van de waarde van de verdraagzaamheid, de noodzaak tot naasteliefde en de kosmische beleving, lijkt dit noodzakelijk. Het experiment voor vandaag steekt misschien bij de voorgaande enigszins af. Als titel zouden wij een vraag kunnen stellen: Hebben geesten humor?

U zult begrijpen, dat ik van mijn kant, hierop onmiddellijk uit het volst van mijn hart "ja" zeg. Want humor is in de eerste plaats zelfkennis, gemengd met een beetje zelfspot. Ofschoon wij het leven werkelijk ernstig nemen, - want voor ons is het een beleving, die ons voeren moet tot het Goddelijke, tot de Voleinding, tot de volmaakte Bewustwording - menen wij toch beter te doen onszelf daarin niet zo geheel au serieux te nemen. Er zijn dan ook steeds voorvallen, die ons weer wijzen op onze eigen onvolmaaktheid.

Nu kan men altijd op twee manieren reageren: je kunt jezelf beledigd achten. Je kunt natuurlijk ook rustig lachen en voor jezelf zeggen "Ja, die pijn was in de roos. Men heeft gelijk gehad. Ik vind het eigenlijk wel leuk, maar een volgende keer zal het mij niet overkomen". Zoals kort geleden in deze zaal een opmerking werd gemaakt tot één van de sprekers, waarbij eigenlijk zijn gehele betoog in drie woorden bijna getorpedeerd was. Ik zeg bijna. Had de spreker deze opmerking au serieux genomen, dan had hij ongetwijfeld de waarde van zijn betoog teniet gedaan door zelf te falen in verdraagzaamheid. Alleen de humor was hier een middel om tot een redelijke oplossing te komen. Het antwoord was dan ook in dezelfde stijl als de gemaakte opmerking.

Nu zult u zich afvragen, op welke wijze kunnen wij de humor hanteren? Ik persoonlijk heb dit meerdere malen gehanteerd in de vorm van kleine satyrieke verhalen. Anderen onder ons hanteren ze in een vaak scherpe woordspeling, die definiërend de mens weergeeft met zijn gebreken, of de geest. Zoals onze vriend Henri eens opmerkte: "Een geest, die niet geestig is, kan geestelijk niet ver ontwikkeld zijn. Want slechts een geestige geest kan de geestelijke waarde van het geestige en geestelijk bestaan inzien en zo, vanuit de geest door zijn geestig

reageren op minder geestelijke omstandigheden de geestelijke waarde op de voorgrond stellen". Ik heb dit geciteerd van één van onze vrienden, die daar specialist in is.

Er is ook een ander soort humor als bv. van onze vriend Ahmed. Hij maakte een opmerking: "Ik vertel u dit alles nu wel, maar ik ben er eigenlijk niet erg in thuis. Om eerlijk te zijn, het interesseert mij ook heel weinig". Een lichte zelfspot, wanneer u rekent, dat hij kort daarvoor een betrekkelijk uitvoerig en technisch betoog had geleverd. Hij wilde daarmee weergeven: "Wij maken ons nu daar wel druk om, maar voor mij betekent het weinig. En ik zie het belachelijke ervan in, dat ik hier ernstig zit te betogen over aardse technische moeilijkheden, terwijl ik eigenlijk daarvoor geen interesse heb".

Zo heeft ieder zijn wijze van uitdrukking. Ieder zijn manier van optreden. Nu komt men soms wel eens voor een probleem te staan. Ik ken bv., ofschoon niet door dit medium, maar een zeer goede vriend van ons die in het aardse leven kapitein is geweest bij het Heilsleger. Het is begrijpelijk, dat zijn betoogtrant nog veel verwantschap vertoont met de gebruiken, die hij op aarde dienaangaande kende. Op een gegeven ogenblik stond hij voor het probleem, om zichzelf duidelijk te maken en toch de hoogdravendheid van zijn woorden even teniet te doen. Hij loste de zaak op de volgende wijze op: "Mijn vrienden, wij zijn allen grote zondaren. Ik ben ervan overtuigd, dat u grote zondaren bent. Ik wil mij niet boven u verheffen, om te zeggen, dat ik het niet ben. Dit is de houding, die wij meestal aannemen, wanneer wij op een dergelijke wijze spreken. Toch moet ik van mijn kant zeggen, dat ik ongetwijfeld meer gezondigd heb dan u, maar ik weet ook beter dan u, dat de Weg van de Liefde ons altijd verlossing brengt". Hier ziet u weer een zekere humor, een kleine zelfspot, een geestigheid a.h.w. optreden. Ik geloof, wie in het Licht leeft, deze ook te allen tijde moet bezitten. Of dit nu de Grootsten onder de Groten, of de kleinen zijn, een glimlach en een lach kun je niet verloochenen.

Geesten hebben gevoel voor humor. Een gevoel voor humor, dat - door fijngevoeligheid getemd - ongetwijfeld voor hen vaak een moeilijkheid kan vormen, daar zij niet uitdrukking mogen geven aan de belachelijke aspecten, die zij soms waarnemen. Zo is er ook kort geleden een kwestie in deze zaal geweest over vingerafdrukken. Nu kon de spreker wel ernstig zeggen: "Wij hebben geen vingerafdrukken meer", maar daarmee zou je de waarheid iets te kort gedaan hebben. Hij zou ook een lang technisch betoog hebben kunnen opzetten over de reden, waarom men soms - n.l. bij materialisatie - de oude vingerafdrukken weer terug vindt. Hij vond het beter op te merken: "In deze staat, waarin ik thans verkeer heb ik eigenlijk geen vingers, zelfs geen lange vingers, dus ook geen vingerafdrukken". Deze voorbeelden breng ik naar voren om u enig inzicht te geven in de wijze, waarop wij het bestaan beleven. Wij durven het rustig te parodiëren soms. Wanneer je de dingen te ernstig neemt, dan komt het er meestal op neer, dat je jezelf te ernstig neemt. Dat je jezelf te gewichtig ziet temidden van het Al. Wanneer dat gebeurt, dan ontstaan er altijd situaties, die in zichzelf belachelijk zijn. Wanneer je dit zelf niet begrijpt, dan wordt je het slachtoffer van je gebrek aan begrip. Van daar geloof ik ook, dat onze God, onze Schepper, gevoel voor humor moet hebben. Daarom kan ik mij voorstellen, dat sommige engelen soms met een lichte glimlach neerkijken op een dierentuin, waarin mens en aap elkaar aan zitten te staren en de opmerking maken: "Wat zijn zij toch lelijk aan beide kanten van het hek".

Die humor lijkt mij een behoefte van alle bewust leven. Een dier heeft natuurlijk dit gevoel niet. Het leeft nog uit zijn instinct en uit zijn driften. Humor is een kenteken van het zelf-beschouwend leven. Je moet een verschil maken tussen jezelf en de wereld. Dat doet ook het dier. Maar als mens, - of een hogere trap bereikende, als geest in misschien hogere sferen, - maak je het verschil nog scherper, doordat je jezelf tracht te verplaatsen in het standpunt van die wereld en vanuit die wereld trachten jezelf te zien. Dat is de basis van alle humor. Dat is de basis van elke glimlach en elke lach. Wanneer je dat niet hebt, dan komen er eigenaardige perikelen. Dat zou ik graag op mijn eigen wijze willen illustreren.

Op aarde was een zakenman geweest, die zeer succesvol had gewerkt. Hij was miljonair. Hij meende, dat de gewichtigheid van zijn figuur - hij woog 200 pond - uitdrukking gaf aan de gewichtigheid van zijn miljoenen. Hij vergat echter, dat deze miljoenen alleen maar wat betekenen in een wereld, waar miljoenen ook iets kunnen kopen. Zo is het begrijpelijk, dat toen hij overging, hij met een royaal gebaar van: "Have een cigar, pa!" rondwandeling door de straten van een spiegelsfeer, die zeer zeker niet tot de lichtere behoort, hij meende, dat hij iedereen met zijn geld kon overtuigen. De hele wereld lachte om hem. Hij werd een soort van publieke bron van vermakelijkheid.

In de lagere sferen is het plagen van een ander, een soort vervangingsmiddel voor de vreugde,

die wij kennen. Wij hebben de vreugde van het gezamenlijk bestaan in onze lichte wereld. Voor ons is de schoonheid, die wij aanvaarden en zien, die wij beleven, een deel van ons wezen. En wij voelen iedereen met ons als een eenheid, zolang hij binnen het gebied van onze eigen sfeer besloten is. In de lagere sferen is het omgekeerd. Daar sta je a.h.w. als eenling tegenover de massa. Wanneer je dan een bliksemaflaider vindt, zoals deze miljonair, dan ben je heel erg blij, dat je iemand hebt om je grappen mee uit te halen. Die grappen zijn wreed. Zij zijn een uitvloeisel van innerlijk lijden en eigen onzekerheid. Zo wordt dan het sadisme geboren, dat deze miljonair plotseling de mond stopt met 20, 30, 40 sigaren, tot hij ze niet meer bergen kan, terwijl ieder van de schenkers met een gul gebaar zegt: "Have een cigar, pal!". Hij steekt ze aan en, ze zijn verdwenen. Want die vreugde wordt hem niet gegeven. Hij wandelt verder en zou zijn auto voor willen laten komen. Er komt een auto voor. Op het ogenblik, dat hij erin stapt, is het een mestvaalt geworden.

Wanneer deze man de moed had gehad om over zichzelf te lachen, dan zou hij daardoor begrepen hebben, dat er een verschil bestond tussen hem en die anderen. Dat er een mogelijkheid moest zijn om de zaak van een andere kant te bezien en hij zou ontsnappen naar een andere, betere sfeer. Hij kon het niet. Die grap met die sigaren, die op zichzelf wel komisch was, maar ons tot medelijden bewoog door het innerlijk lijden van de man die het moest ondergaan, bracht met zich mee, dat hij tot steeds grotere woede werd bewogen. Hij wilde zich wreken op een wereld, die onaantastbaar was. Zo wordt de ergernis steeds groter in hem. Zijn gewichtigheid in eigen ogen bleef gelijk. De wereld rond hem werd steeds slechter. Daardoor ging het ook hem slechter. Wanneer deze mens zou verder gaan, dan komt hij op een gegeven ogenblik in een zeer lage sfeer. Wat ik u hier vertel is niet letterlijk waar gebeurd. Het is een illustratie, gebaseerd op ware feiten, op werkelijke gebeurtenissen. Alleen kan ik mij niet verlagen de obsceniteiten, die zich in een lager deel van een spiegelsfeer werkelijk afspelen weer te geven.

Echter een ander voorbeeld zou ik u ook willen geven. Dit is eigenaardig genoeg een voorbeeldje dat inderdaad gebeurd is. Er was een geest van een musicus. Deze man was inderdaad een groot kunstenaar, maar hij had zichzelf, zowel als zijn kunst, verkocht. U weet, dat dat soms voorkomt. In het verzet tegen wat hij commercieel bracht, had hij slecht geleefd, anderen veel leed toegevoegd. Het schuldbewustzijn bracht hem dan ook inderdaad in een lagere wereld. Zijn kwelling in deze wereld was, dat hij moest spelen, of hij wilde, of niet. Hij wilde de goede muziek spelen. Hij zou zo graag een wonderbaarlijke melodie willen hebben doen zingen om te minste iets van die droefheid te verdrijven. Het ging niet. Op een gegeven ogenblik i.p.v. zich te ergeren over de jammerlijke mislukking, bezag hij zichzelf, minder dan een straatmuzikant, staande ergens in een regenachtige, nevelachtige stad, die somber genoeg was en geen uitgang of ingang kende, afgesloten van de wereld. Toen zei hij tegen zichzelf: "Nu, jij bent me toch wel een goede musicus". Hij begon te lachen over dat klagend gekrijs, dat hij voorbracht. Op het ogenblik dat hij lachte, - dit is het eigenaardige - was hij een ogenblik zijn remmingen kwijt, dus zijn onvermogen om zich werkelijk goed te uiten, en er kwam schoonheid uit die viool.

Toen dacht hij: "Ik ben tòch een musicus", en daar knarste die viool weer. Hoeveel keer dat zo is gegaan, zou ik zo niet eens weten. Ongetwijfeld vele malen. Tot hij eens om zichzelf lachte en bleef lachen, óók toen zijn viool begon te zingen. Hij zei tot zichzelf: "Dwaas, jij bent het toch niet, die dit schept. Dit is de echo van een grote componist, die een ogenblik in deze duisternis hier doordringt. Je blijft, wat je bent: een straatmuzikant". Dat ogenblik, dat hij durft te lachen over zijn eigen onvermogen en begreep, dat hij alleen niets kon, was hij rijp voor bevrijding en werd hij opgevoerd naar een andere en betere wereld, vanwaar hij uiteindelijk weer geïncarneerd is. Wanneer ik u die dingen vertel, dan probeer ik u daarmee tevens te bewijzen, dat humor niet alleen voor de geest noodzakelijk is. Zij is het voor de stof-mens evenzeer.

Wij zitten hier bij elkaar en ongetwijfeld menen wij het ernstig met het leven, want anders zouden wij niet hier zijn; wij om ons denken weer te geven, u om er naar te luisteren. Wij zoeken iets. Wij zoeken de kern van het Goddelijk Licht. Hoe meer wij het beleven, hoe verder wij erin door willen dringen. Juist omdat wij het Licht zoeken, moeten wij toch ook een gevoel voor humor hebben. Wij moeten durven lachen. Wij moeten ook weten, wanneer die lach van binnen moet zitten en wanneer van buiten. Geloof mij, het overkomt ons wel eens, dat wij óók moeten lachen. Wij weten, dat dieren door hun houding spreken, maar dat deze houding als onmiddellijke mededeling bedoeld is. Dat zij daarnaast een soort van telepatisch contact bezitten, waardoor zij elkaar aanvoelen en zó eigenlijk hun werkelijke taal vormen. Het is als het ware een houding die een grondmededeling is, waarbij de eenstemmigheid tussen de beide die waarnemen, de bedoe-

ling van de een aan de ander duidelijk maakt. Nu komt men hier met een vraag, waarbij ons wordt gezegd, dat de staart erbij wel het belangrijkste is, en dan wordt er ook gevraagd, of die staarttaal universeel is. U begrijpt, wanneer je starogend op zo een vraag moet staren, dat je dan allerhand consequenties daarvan duidelijk worden. Natuurlijk is de eerste vraag die jezelf dan stelt: "Ja, maar als dat nu eens waar zou zijn, hoe ongelukkig zou dan een beer er niet aan toe zijn of misschien een gecoupeerde hond, die zouden gewoon stom zijn". Nu zou u erover kunnen lachen, u zou het bespottelijk kunnen maken. Maar de kern van de vraag is weldegelijk waar. Het feit, dat het leuk is, goed, dat mogen wij verwerken en beleven. Wij mogen niet iemand kwetsen. Ik ben er ook van overtuigd, dat juist dit citeren niet kwetstend is voor degene, die de vraag gesteld heeft, anders zou ik het niet aanhalen maar zonder te kwetsen, zonder het belachelijk te maken, een antwoord geven, waarin duidelijk onze mening naar voren komt, waarin wij zoveel mogelijk de feiten meedelen binnen kort bestek en gelijktijdig duidelijk maken, dat de vraag hier iets te ver is doorgedreven. Degene, die de vraag heeft gesteld, zal ongetwijfeld geglimlacht hebben over het antwoord. Daar ben ik van overtuigd. Ziet u, hoe wij dat gevoel nodig hebben, allemaal nodig hebben. Maar u misschien nog meer dan wij.

Weet je, wanneer je eenmaal de eenheid hebt gevonden in een geestelijke wereld, ach, dan is er zo weinig, wat je pijn doet. Dan is er zo weinig, waarover je je over op zou kunnen winden. Natuurlijk zijn er dingen, die je roeren tot in het diepst van je hart, maar zoals je het op de wereld hebt, dat je echt nijdig en giftig zou worden, och, dat gebeurt niet zo vaak meer.

Maar hoe staat het in uw wereld? U kunt natuurlijk een uiterlijk gevoel voor humor hebben, u weet wel, die aardige grapjes over schoonmoeders, tantes en verstrooide professoren. Dat heet n.l. op de wereld ook humor. Over het algemeen is het een slecht verkapt leedvermaak, of spot. Om niet te spreken over de moppen, die gefluisterd worden, waar deze soms zonder enige verdere verdienste, erg pornografisch zijn. Dat heet humor in de stoffelijke vorm, maar wij hebben iets meer nodig. Wij hebben het vermogen nodig - zeker ook, wanneer wij in de stof leven - om afstand te kunnen nemen van onszelf en om onszelf te bezien. Als je dan soms kijkt hoe je stumptert, dan moet je vanzelf eigenlijk lachen. Hetzelfde zie je vaak ook bij kinderen.

Dan bent u erdoor vertederd. Dat is ook een zeker soort humor. Als je zo een kleine dreumes, vol gewichtigheid, buik vooruit ziet lopen en het zegt "ik word later asman", dan heb je het idee "er is iets leuks". Dat kind ziet de wereld verkeerd. Dan zeg je, "Ach, wat een schat van een kind eigenlijk. Ik vind het leuk, ik vind het aardig, wat is het lief!" Als dat zelfde kind eens 20 jaar zou zijn en u zou vader of moeder daarvan zijn en het kind zegt dan: "Ik word asman" (vuilnisman; Red.), dan zou u er misschien heel anders over denken. U hadt natuurlijk gedacht aan een witte doktersjas, of aan een andere gewichtige positie. Dan begrijpt u de humor niet meer. Toch bestaat die net zo goed nog. De humor is n.l., dat u, vrienden, vergeet, dat die hele waardering "asman" van u afkomt. In plaats dat u zegt: "Wat ben ik eigenlijk dwaas, dat ik schrik van zo'n woord. Is het dan geen eerzame broodwinning? Is het dan geen goed beroep?" Maar als u er dan zo van schrikt en een dwaas gezicht trekt, je realiseert het je, dan kun je opgaan in de dwaasheid van die ander en lachen om de dwaasheid van jezelf.

Een gevoel voor humor zou bv. eens nodig zijn voor mensen, die een ander zo graag de les lezen. Ik heb eens iemand horen spreken, ook nog niet zo lang geleden. Het was ook in een zaal in deze stad, waar ik toevallig voorbij kwam. Daar was iemand aan het betogen, dat het slechtste, wat wij kunnen doen, vloeken is. Deze mens zei letterlijk: "En wij mogen de Naam des Heren niet misbruiken. Vloeken is het ergste dat je kan doen, potverdomme" Waarop natuurlijk het gehoor in een licht gelach uitbrak en de spreker onthutst waarschijnlijk door zijn eigen vergissing en er aan toevoegde, "als je denkt, dat ik het niet meen, g.v.d.!" Kijk eens, had deze man gevoel voor humor gehad, dan had hij gezegd: "Nu, daar ziet u het al, hoe het ons ingeworteld is, dit slechte gebruik. Nu zou ik zelf al een bastaardvloek gebruiken om nadruk te zetten aan mijn bewering." Bewijst dat niet eens te meer, vrienden, dat wij nooit en te nimmer zo een woord mogen gebruiken, zelfs niet spelenderwijs? Maar ja, hij deed het niet. Hij gooide er een paar knopen boven op en i.p.v. de indruk te wekken, die nodig was, meende hij, dat te kort werd gedaan aan zijn waardigheid als spreker, voelde zich gekwetst, verward en brak daarmee het totale resultaat van zijn eigen toespraak af. Nu zijn er zoveel van die punten.

Ik geloof niet, dat het nodig is, om al uw wereldse humor verder hier te gaan beschrijven en de mogelijkheden om het aangename en tevens het licht belachelijke in het leven te zien.

Ik kan u alleen zeggen, het is u een steun, omdat het je meer realist doet zijn. Een realisme is nodig, ook voor ons in de geest. Op het ogenblik, dat wij ons alleen maar met hoogvliegende

woorden en mooie gedachten bezig gaan houden zonder meer, dan vervreemden wij helemaal van de wereld, dan gaan wij aan uw wereld eisen stellen, die niet te volbrengen zijn. Een gevaar, dat toch al reeds bestaat. Op het ogenblik, dat wij niet inzien, hoe wij, in uw ogen zeer zeker soms dwaas moeten zijn met onze antwoorden, omdat die antwoorden niet gebaseerd zijn op uw, maar op onze wereld, dan mijn vrienden, komen wij a.h.w. in strijd. Dan gaan wij u opleggen, wat u eens een keertje moet doen en laten. Dan worden wij uiteindelijk het slachtoffer. Want, ofschoon u misschien naar ons zult blijven luisteren en mooi zult vinden wat wij zeggen, - er zijn altijd mensen, die zoiets mooi kunnen vinden -, zult u nooit in staat zijn het in de praktijk te brengen; u zult nooit begrijpen, waarvoor het nodig is. Daarom hebben wij deze zelfkritiek nodig, moeten wij de glimlach kennen om onze dwaasheid en de moed om te bekennen, dat wij dwaas zijn. Die moed hebben wij allemaal nodig.

Een geest, die naar het Licht streeft en die zich werkelijk los heeft gemaakt van een gebondenheid aan vormvoorstellingen en vormwerelden, mijn vrienden, die móet gevoel voor humor hebben, die kan niet anders bestaan. Want zijn gevoel voor humor is voor hem a.h.w. het contact, dat hij met een lagere wereld op kan nemen. Hij moet de verschillen zien tussen zijn Ik en die andere wereld. Hij moet begrijpen, hoe zijn normen toegepast in een andere wereld belachelijk kunnen zijn. Hij moet evenzeer begrijpen, hoe datgene wat men uit die andere wereld vraagt, al is dit in zijn wereld belachelijk, toch ernstig gemeend is, zodat een glimlach op zijn plaats is, maar een vertederde, een begrip voor de dwaze situatie, maar ook de ernstige poging daaropvolgend om deze situatie zonder iemand te kwetsen, uit de weg te ruimen.

Ik hoop, dat ik daarmee mijn standpunt voldoende voor u uiteen heb gezet. Hebt u er commentaar op, dan wil ik gaarne daar verder over spreken. Geen commentaar? Commentaar over onderwerp en behandelingswijze kan eventueel bij het bestuur worden gedeponneerd, daar wij - indien u verdere reacties heeft - ook eens bij een volgende bestuursvergadering, waaraan wij deel hebben, gaarne nog over de wijze van brengen zullen spreken.

U weet, wij zijn democraten. Eigenaardige democraten. Als u zich eens goed realiseert, onze levenswijze is communistisch. Niemand heeft iets van zichzelf. Wij hebben gezamenlijk datgene, wat God ons geeft. Wij zijn democraten, want ieder is vrij zijn eigen weg te gaan. Ieder draagt verantwoording voor zijn eigen daden en tevens voor hetgeen hij t.o.v. de gemeenschap betekent. Bovendien zijn wij ook nog een heel klein beetje oppositiepartij. Die kan ik nu geen bepaalde naam geven. Wij proberen n.l. te voorkomen, dat een van ons, een van u, de anderen te veel zijn eigen mening en gedachten, overtuiging, opdringt. Dat is ook uit den Boze.

Maar nogmaals over democratie gesproken? Wanneer u hier samenkomt, dan hebben wij iets te brengen. Dat kunnen wij in velerlei vorm gieten. Waarom zouden wij geen rekening houden met u, zolang het onze bedoelingen en intenties niet schaadt. Die intenties kent u. Het is noodzakelijk, dat wij begrip hebben voor alle schepselen, die met ons leven. Het is noodzakelijk, dat wij leren de eigenaardigheden die wij niet begrijpen, te verdragen, tot wij wat dat betreft een begrip hebben gevormd. Het is ook noodzakelijk te leren het Goddelijke te zien in al het bestaande, zodat wij in een liefde voor het zijnde, onze liefde voor God kunnen openbaren in de Schepping. Mijn vrienden, ik dank u voor uw aandacht. Het woord is aan de tweede spreker.

Goedenavond.

HET HUWELIJK ZOALS BEDOELD IN DE HEMEL

Goedenavond vrienden.

Het tweede onderwerp is een onderwerp, dat naar uw eigen keuze wordt uitgesproken. Gaarne zou ik horen, welk onderwerp vandaag daarvoor in aanmerking komt.

Vraag: Een lezer van buiten de stad, die de artikelen in "Sleutels" over het huwelijk heeft gelezen, vraagt, of er een verhandeling kan worden gegeven over het huwelijk, zoals het door de hemel bedoeld is?

Antwoord: Het huwelijk, zoals het in de hemel is bedoeld. Ik geloof niet, dat de machtige Schepper een huwelijk heeft bedoeld als een vaste band, of als een contract. Wanneer wij lezen in het verhaal van de Schepping, dan zien wij, dat Adam eenzaam was. Dat God hem als gezellin als aanvulling van zijn eigen bestaan Eva schiep. Eva, die deel was van de man. Het is

begrijpelijk, dat de kern van het hele huwelijk daarin al is uitgedrukt. Man en vrouw dienen deel van elkaar te zijn. Nu mag ik misschien een ogenblik teruggrijpen op de legende, die over het paradijs bestaat. Vóór dat Adam Eva kreeg had hij reeds een gezellin en die heette Lilith. Lilith nu was een dierlijk wezen. Zij had niet de geestelijke capaciteiten, waardoor zij mens was. Maar zij was in vorm gelijk aan Adam en leefde met hem - volgens de legende - als zijn eerste vrouw. Lilith is het principe van de stof, van de wereld. Maar voor de man met een geestelijk streven was dit niet voldoende. Hij had behoefte aan een vrouw, die hem ook zou kunnen begrijpen en aanvoelen, wanneer hij wandelde met God, wanneer hij opging in zijn hart en wezen tot de Schepper.

Wanneer u mij vraagt, wat de hemel als het beste huwelijk zal beschouwen, dan kan ik dat zeer snel formuleren. Het ware huwelijk is een huwelijk, dat niet gebonden is aan de banden, die maatschappij of Kerk, daarvoor opleggen. Het is het één-zijn van een man en een vrouw. Het geestelijk volkomen beleven van elkaar en het elkaar verrijken met het eigen besef over Goddelijke en geestelijke waarden. Het wil niet zeggen, dat de vrouw de slavin zal zijn van de man, of de man alleen de verzorger van de vrouw. Dat zijn uiteindelijke gebruiken die voortdurend afwisselen. Is er matriarchaat, dan zou de vrouw over de man beschikken, een patriarch echter zal de vrouw beschouwen als iets, wat hoeft te vliegen en te gehoorzamen op zijn woord. De wereld, die u vandaag de dag hebt, bestaat uit schijnbaar gemengde matriarchen en patriarchen. Want van gezin tot gezin kan deze verhouding verschillen. Het is echter alleen van belang, indien de andere partij daarbinnen (het) er niet mee eens is.

Het is noodzakelijk, dat in een huwelijk op een bepaald gebied de één leiding heeft. Je kunt het niet allebei doen. Als er zaken worden gedreven en de man is de zakenman van de familie, dan is zijn zaak zijn kwestie. Hij mag zijn zorgen met zijn vrouw delen en zijn vrouw zal ongetwijfeld alles wat zij kan, doen om deze zorgen te helpen dragen en te verlichten. Dat is dan de verantwoordelijkheid van de man. De vrouw heeft bv. de verantwoordelijkheid voor het gezin, of binnen de zaak, voor zekere functies. Zij zal die vervullen, daarvoor is zij verantwoordelijk. Zij moet eerst trachten dit zelf op te lossen en zo a.h.w. de man te steunen.

Wanneer wij dit alleen stoffelijk zeggen, dan mankeert er iets aan. Alleen met stoffelijke waarden kun je dit niet krijgen. Dan is het geen perfect huwelijk. Maar stellen wij ons voor, hoe het in de meest ideale zin zou kunnen zijn, d.w.z., zoals het zou zijn, wanneer de mensheid volmaakt zou zijn. En de bereiking naar volmaaktheid is, naar ik meen, de wil van de hemel, dus ook van de grote Schepper, Die ons allen uiteindelijk heeft gebracht tot de wereld, waarin wij zijn.

De man en de vrouw hebben ieder een eigen leven en ook een eigen beleven. Een vrouw ziet de dingen anders dan een man. Zij waardeert ze anders, zij voelt ze anders. Een vrouw kent bepaalde functies, die een man niet kent, waar hij vreemd tegenover blijft staan, al begrijpt hij het nog zo goed. Een man heeft eigenschappen, functies, neigingen, die de vrouw niet heeft, ook al meent zij, dat zij haar man kent. Beiden zijn alleen al stoffelijk en lichamelijk in glandulair opzicht (klierwerking/hormonen; Red.) zodanig verschillend, dat elk van hen een eigen beleven heeft en dus ook een eigen wereldvisie, een eigen geestelijke ontwikkeling, voortkomend uit dit beleven. Wanneer wij dat stellen, dan is het begrijpelijk, dat, wanneer een man en een vrouw in staat zijn hun innerlijk beleven van de dingen aan elkaar over te dragen, dat deze twee niet verdubbelen wat de man heeft, of wat de vrouw heeft, maar aanvullend tot een nieuw en groter wezen. Dan is uit het begrip van de man voor de vrouw en van de vrouw voor de man een nieuwe eenheid geboren, die in geestelijk opzicht op een hoger plan staat, op een veel hoger niveau, die in stoffelijk opzicht méér kan verdragen en bereiken, dan elk van de eenheden afzonderlijk.

Zouden wij dan dáár het ideale huwelijk niet hebben? Het huwelijk, dat de hemel wil? Geesten die samensmelten, tot zij in een perfecte liefde, zoals het de Schepper die gegeven heeft, geestelijk en stoffelijk, elkaar verheffen tot een groter begrip van God en een beter begrip van de Schepping. Mensen, die stoffelijk samensmelten, die elkaar de vreugde geven van het leven, de vreugde van een vervuld bestaan, de vreugde van een gezin misschien.

Wat kan er beter zijn dan dat? Nu kun je natuurlijk op vele manieren over het huwelijk nadenken. Wettelijk gezien bestaat het uit verplichtingen van de vrouw tegenover de man en de man tegenover de vrouw. Kerkelijk gezien is het een zegel, waardoor twee mensen onverbrekkelijk en onscheidbaar, tot de dood samen gebonden zijn. Maar reëel is dat eigenlijk van weinig betekenis. Want, wie zal zich voortdurend beroepen op de wet en het huwelijkscontract, indien hij waarlijk getrouwd is? D.w.z., een eenheid vormt met zijn gade (echtgenote; Red.). Wie zal zich iets bekommeren over dit kerkelijk zegel, wanneer een haat deze twee mensen van elkaar drijft? Of

zij zullen misschien niet meer huwen. Dit betekent, de vorm blijft bestaan, maar de praktijk gaat verder als bij ieder ander. Dat, mijn vrienden, kan nooit de ware oplossing zijn. De ware oplossing ligt niet in het formulier. Zij ligt niet in de wijze, waarop men dit nu eenmaal vorm geeft, of de manier, waarop men dit met een hemels stempel bekrachtigt. Het gaat erom, of je gezamenlijk het leven aankunt. Het gaat erom, of twee mensen elkaar zo zeer aanvoelen, begrijpen, waar-deren en respektieren, dat zij geneigd zijn elkaar te erkennen als groot en waardevol en niet als iets, dat van negatieve kwaliteit is, maar nu eenmaal in het leven erbij hoort.

Er zijn mensen, die zeggen, "Nu ja, ik krijg de jaren, ik moet nu trouwen, want anders schiet ik over". Dergelijke mensen begaan eigenlijk een misdaad. Want zolang je niet innerlijk tot iemand aangetrokken wordt, zolang er niet iets meer is dan alleen maar hartstocht, dan kan zo'n huwelijk waarlijk nooit iets betekenen. Dan is het in hemelse zin geen huwelijk. Wanneer iemand alleen maar om geld trouwt, wanneer iemand alleen maar trouwt, omdat daar misschien een verzorging verzekerd is, die is nog erger dan een prostituee. Een prostituee zegt in ieder geval nog eerlijk dat zij haar beroep terwille van het geld uitoefent. Iemand, die dat dan niet doet, of die zich aan een mens verkoopt voor bepaalde dingen, acht zich respectabel. Dat is dwaasheid! Dat kan nóóit in hemelse zin een huwelijk zijn. Een huwelijk, dat alleen gebouwd is op geestelijke elementen zonder meer, dat kan ook geen waarlijk huwelijk zijn. Als alleen maar de geestelijke elementen er zijn, zoals dat heet, een platonisch element, en geen verdere aantrekking, dan blijft er in het stoffelijk leven een scheiding bestaan, die niet overbrugd kan worden. D.w.z. dat het begrip van het wereldbeleven nooit volledig kan zijn.

Het huwelijk, zoals het in de hemel gesloten zou worden, het huwelijk, zoals de hemel het bedoelt, het huwelijk, waarvoor wij, zodra wij denkende, bewuste en geestelijk strevende wezens zijn, alleen nog maar in aanmerking zouden moeten komen, dat is het huwelijk waarin de geestelijke eenheid en de stoffelijke eenheid elkaar zó aanvullen, dat je onscheidbaar bent, al ligt de hele wereld tussen je, dat je vervuld bent van elkaar en elkaars ervaren in je draagt, dan heb je een heligdom geschapen, dat nooit en te nimmer meer vernietigd wordt. Want zoiets is dan een hemel, die door de hemel wordt bekrachtigd, wie zó lief heeft, zó één is met een ander, die zal nooit en te nimmer in alle eeuwigheid gescheiden worden, zowaar als God de Kracht van Liefde is. Ik kan natuurlijk er nog veel meer over gaan zeggen, maar het voornaamste heb ik gezegd. Mag ik u vragen? Hebt u hierover opmerkingen? Hebt u misschien over dit onderwerp vragen? Dan zal ik ze beantwoorden en belichten.

Vraag: Ik zou u gaarne willen vragen, wanneer twee mensen gezamenlijk deze band hebben gekend en reïncarneren, zullen zij elkaar dan weer ontmoeten?

Antwoord: Dat is haast onvermijdelijk, want bij een dergelijk huwelijk hebben beiden een gelijk geestelijk peil bereikt, doordat zij elke geestelijke kracht en gave samen hebben gedeeld. Hetzelfde geestelijke peil dat wil zeggen, indien reïncarnatie noodzakelijk is, zullen zij gezamenlijk reïncarneren. Gezien de band, die hen bindt, zullen zij dicht bij elkaar reïncarneren en wel zó, dat zij als man en vrouw zullen leven, ofwel als broeder en zuster, of als twee vrienden, of als twee vriendinnen zullen leven. Dit is onvermijdelijk.

Er kan dan echter wel - en dan komen wij bij de complicatie door deze eenheid van deze twee personen -, een geestelijk contact met een derde worden gevonden. Een deel van het eerste paar neemt dan gedurende de incarnatie stoffelijk het contact waar en deze derde eenheid wordt mede versmolten. Maar er komt een ogenblik, dat de eenheid zó groot is, dat een afzonderlijk incarneren niet meer mogelijk is. Dan krijgen wij het geval van de tweeling, de ééneïge tweeling wel te verstaan, of uiteindelijk van twee geesten, die in één lichaam handelend en werkend op kunnen treden, of meer. In de praktijk komt dat laatste niet zo erg veel voor.

Daar staat tegenover, dat zij in de geest heel veel wezens kennen, die, ofschoon zij zich uiten als eenheid, zijn opgebouwd uit meerdere geesten, die zozeer met elkaar versmolten zijn in de perfecte band van begrip en liefde, dat zij gezamenlijk tot eenheid zijn geworden, die hoger staat, die geestelijk krachtiger is dan elk van de componenten afzonderlijk.

Vraag: Bij reïncarnatie zal dus niet meer de stoffelijke band tussen man en vrouw bestaan? Alleen maar de geestelijke?

Antwoord: Neen, want in het huwelijk wordt immers tot stand gebracht de perfecte eenheid in het geestelijk bestaan. Na de overgang wordt deze bevestigd. D.w.z., dat beiden denken als één, wanneer één handelt, heeft de ander daar deel aan, wanneer de één ervaart zal de ander mee

ervaren. Dus dan is een lichamelijk contact niet meer noodzakelijk. Want de geestelijke eenheid doet gelijk ervaren en ondervinden.

Vraag: Maar na de incarnatie is de geest toch weer gebonden aan de materie? Dat zal dan toch ook al weer zijn gevolgen hebben?

Antwoord: Inderdaad. Maar, mijn waarde vriend, heeft u er wel aan gedacht, dat de geest, ook uw geest, in contact staat met andere geesten ongeacht deze verbinding. Wanneer u dat laatste wilt negeren, dan heeft u gelijk. Maar als u het niet verwaarloost, dan zult u toe moeten geven, dat een geestelijk contact, - noem het telepatie, maar dan zeer intens, zodat gevoelens ook worden overgebracht - bestaat tussen deze twee wezens en blijft bestaan, zo sterk, dat hetgeen de een beleeft, de ander ook beleeft. Zó sterk, dat zelfs hun stoffelijke ontwikkeling in vergelijkbare trappen gaat, dan zal hun stoffelijk leven ongeveer gelijk zijn in verhouding tot hun milieu en hun punt van opgroei. Naarmate de band sterker was zijn zij dichter bij elkaar en dan is het waarschijnlijk dat zij in het leven een sterke binding met elkaar zullen hebben, op zuiver stoffelijke basis ook.

Vraag: In de tien geboden staat: Gij zult niet echtscheiden?

Antwoord: Ik weet niet, waar dat staat. U zult niet echtbreken is heel iets anders dan u zult niet echtscheiden. Vergeet één ding niet. Zelfs Abraham zond Hagar de woestijn in. Het was niet mooi van hem. Maar hij deed het en hij was volgens de zede van zijn volk gerechtvaardigd. In de tijd, dat Jezus leefde, was een verloving een soort proefhuwelijk, maar als daar geen vrucht voortkwam, dan volgde de scheiding. Wanneer overspel werd gepleegd, dan hadden zij een zeer abrupte manier om de scheiding tot werkelijkheid te maken: het stenigen van degene, die overspel had gepleegd. Die scheiding blijft in feite bestaan. Het enige verschil is, dat in een beschaafde maatschappij de mensen tegen elkaar zeggen: "So long. Ik hoop, dat ik je nooit meer zie", terwijl ze vroeger elkaar doodsloegen. Maar de resultaten zijn gelijk.

Het gaat hier niet om het echtscheiden, het gaat om het echtbreken. Want heb je je eenmaal bekend tot iemand dan heb je niet het recht om deze echt, deze overeenkomst, zonder meer te breken. Wanneer je een vrouw tot je neemt, of je neemt als vrouw een man tot je, dan heb je daarmee een band gemaakt, die slechts met onderling goedvinden, ofwel door de dood van beiden, of één van beiden, kan worden los gemaakt. Je zou kunnen zeggen: "Je moet je woord houden. Je mag je eed niet breken". Een huwelijk is een soort van eed. Een eed van trouw, die je tegenover elkaar aflegt. Als je die zou breken, dan heb je gezondigd. Wat niet wil zeggen, dat ik de moderne echtscheidingspraktijken bewonder, hoor. Want soms lijkt het wel stuivertje wisselen!

Nu er geen vragen meer zijn, zullen wij gaan pauzeren. Dan komt na de pauze de "Vragenrubriek", waar u natuurlijk, zo nodig, kunt terugkomen op mijn onderwerp.

Dat uw avond verder een prettige en een gezegende mag zijn.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden.

Wij zullen dan thans beginnen met de "Vragenrubriek", waarin alle vragen zijn toegelaten, behalve zuiver persoonlijke vragen. Ik moet u ook verzoeken om - indien het gaat over geloofszaken - te volstaan met een wederzijdse uiteenzetting van standpunten, en niet tot debat over te gaan, daarvoor ontbreekt ons, helaas, de tijd. Wanneer wij een vraag niet kunnen beantwoorden, zullen wij trachten alsnog de gegevens te verkrijgen gedurende de bijeenkomst. Is dit niet mogelijk, dan verzoeken wij u de vragen een volgende maal te herhalen.

Mag ik de eerste vraag horen?

Vraag: In de beginselverklaring las ik: "De Orde meent te weten, dat genaden, zoals men dit op aarde noemt, aan elk worden gegeven. Nu is onlangs hier gezegd, dat zonde tegen de Heilige Geest niet vergeven kan worden. Wat denkt u hierover?

Antwoord: Wij menen, dat zondigen tegen de Heilige Geest bestaat uit een voor onszelf onvergeeflijk iets. Dit houdt in, dat wij eerst onze eigen instelling zullen moeten veranderen,

waarna echter, krachtens de Goddelijke Liefde, ons niets meer ten laste wordt gelegd en wij, herboren uit onze eigen fouten a.h.w., hernieuwd de strijd om het bewustzijn kunnen aanvaarden. Wij menen, dat er voor niemand een werkelijke, algemene ondergang mogelijk is. Maar dat een ieder, zelfs indien hij zou gaan tot het uiterste van de chaos, vandaaruit herboren terug zal keren om eens het Goddelijke te bereiken.

Vraag: Kunt u iets vertellen over de planten "dagga" en "reserpina" (rauwolfia serpentina) en hun invloeden op de mens?

Antwoord: Reserpine is een extract dat wordt gemaakt uit rauwolfia serpentina en heeft als zodanig dus geen afzonderlijke betekenis als plant. Het eerst genoemde produkt bevat in zijn sappen een verdovende, enigszins roes veroorzakend middel, het werd vroeger gebruikt om mensen tot buitengewone wreedheid op te zwepen. Het neemt namelijk elke remming weg en verdooft tijdelijk het geweten, zowel als het bewuste denken. Wat overblijft is lust en sadisme. Dit sadisme bovendien nog versterkt door vergiftigingsverschijnselen in de bloedvaten.

De extracten van rauwolfia, of z.g. slangenwortel, werden ook vroeger al gebruikt o.a. door Indianen om hiermee zwakzinnigen, gevaarlijke krankzinnigen e.d., te bedwelmen. Het sap is later in de vorm van reserpine ook aanvaard door de moderne wetenschap. De eigenaardige kwaliteit hiervan is, dat het elke agressie wegneemt door een onvermogen te scheppen in het bewustzijn om bedreiging van buitenaf te erkennen. Dit betekent, dat het voor een normaal denkend mens een gevaarlijk product is, daar hij niet in staat zal zijn de bedreigingen van zijn omgeving, bv. in verkeer, te erkennen en hiermee dus ook geen rekening zal houden. Voor een krankzinnige echter, die gevaarlijk is, betekent het een uitschakeling van de achtervolgingswaan en de bezetenheid, ook vaak die hem dwingt tot een verwerpen van de wereld en brengt hem tot wereldaanvaarding en hierdoor wordt hij dan gezeggelijk en gedraagt zich als normaal, zolang deze stoffen hun werking doen gelden. Indien de behandeling lang wordt voortgezet komt de gewoonte de wereld te aanvaarden, als gewoontepatroon in het denken en kan zo schadelijke gevolgen van gevaarlijke waanzin terug brengen tot een peil, waarop de mens weer als normaal opnieuw door de maatschappij kan worden aanvaard. Dit laatste echter is, naar ik meen, tot nog toe niet hiermee bereikt.

Vraag: Wordt dit ook gebruikt als middel tegen hoge bloeddruk?

Antwoord: In zeer beperkte mate, ja, omdat het een ontspannende werking heeft op het zenuwstelsel en daarmee ook uiteindelijk op het lichaam en de bloedvaten. Het resultaat is dus inderdaad, dat in zeer kleine hoeveelheden toegediend het een ontlasting betekent voor de hartspier en de aderen en hiermee de bloeddruk iets terugloopt. Het wordt niet in de eerste plaats als geneesmiddel gebruikt, maar wel als een middel om ogenblikkelijk gevaarlijke verschijnselen te verminderen, terwijl andere preparaten ter genezing toegediend, in het lichaam hun werking doen.

Vraag: Is er u iets bekend - en zo ja - over Asjmadai, Koning der Duisternis en over Sjamir, een worm, die alle rotsen splijt i.v.m. Salomo?

Antwoord: Asjmadai, - ook Asjmodeus - Vorst der Duisternis, heet te zijn de rechterhand van Lucifer, de Vorst des Lichts. Hij is dus de gevallen lichtvorst a.h.w. Soms wordt hij ook vereenzelvigd met Lucifer, waarbij men dan aanneemt, dat zijn naam, Vorst des Lichts, verloren ging toen hij viel vanuit de hemelen tot in de hel. Hij is een entiteit, die de chaos nastreeft en als zodanig heerser over vele lagere machten. Hij kan in zwart-magische praktijken veelal worden aangeroepen en is o.a. ook de direkte geleider, medefiguur, van Beëlzebub. Door duivels-verweerders wordt Asjmadai als God vaak vereerd en aangeroepen. Ik hoop, dat deze gegeven voldoende zijn. De figuur is mij niet sympathiek genoeg om hierover verder te praten.

De worm Sjamir behoort tot het rijk van de legenden. Deze legende houdt in, dat Salomo een worm bezat, die in het begin van de schepping werd losgelaten door God om de rotsen te verbrijzelen en zo (de) aarde te scheppen tot de planten zouden kunnen groeien. De Vorst van de Geesten nam deze worm gevangen, toen de aarde vruchtbaar werd. Hij werd ingesloten in een edelsteen. Door zijn magische kennis wist Salomo deze edelsteen van de Vorst van de Geesten te verwerven, zodat hij in een ring gezet, deze steen met zich droeg. Wanneer hij met de steen een rotsblok aanraakte, verpulverde deze. Er zijn hieromtrent veel legenden geweven en veel verhalen verteld. Het berust niet op waarheid in de zin, dat het een "worm" is. Wel is het zo, dat symbolisch verklaard in de esoterie, Sjamir inderdaad betekenis heeft. Sjamir is de, ondanks zichzelf, bouwende kracht van de chaos, de toepasser van het chaotisch principe, dat vorming

van het denken en het vormzoekende mogelijk maakt. Als zodanig heeft hij ook magisch enige betekenis, ofschoon niet in de thans aanvaarde vormen van de magie.

Vraag: In het verslag van verleden week werd gezegd: "De ingewijde bouwt zichzelf een ander lichaam". Hoe is dit mogelijk?

Antwoord: Ik zal trachten om dit kort duidelijk te maken, hierbij aannemend, dat u enigszins van de mogelijkheden op de hoogte bent. Alle materie kan getransponeerd worden. Materie, zich binnen een krachtveld bevindend, verandert van geaardheid en kan door de krachtleider gedreven, bepaalde vormen en structuurvormen aannemen. Wanneer de geest krachtig is, is zij in zichzelf een besloten krachtveld, dat, gericht door het voorstellingsvermogen, in de omgeving stof kan verdichten tot een vorm, waarin deze geest zich kan uiten en openbaren. Het is dus geen scheppingsprincipe, maar een tijdelijke omvorming van stoffen, waardoor een eerst vluchtig, daarna vast lichaam wordt gebouwd, dat echter op de duur zich weer zal vervluchtigen, indien de beheersende factor wegblijft. Aangenomen, dat het langs de magische weg gebeurt, kunnen wij zeggen, dat de opbouwtijd van een dergelijk lichaam een inspanning vraagt van tenminste 30 minuten, naar de huidige tijdsrekening, en de vervluchtiging daarvan ongeveer 5 minuten zal bedragen, daarna is er geen spoor meer van over en is het dus bewust ontbonden in zijn bestanddelen, die terug worden gegeven aan de atmosfeer.

Vraag: Ik heb gehoord, dat de wetenschap bezig is om de gehoorgolven, die hoger liggen dan ons gehoor, deze golven te gebruiken om reumatiek te bestrijden. Kunt u ons daar ook iets over vertellen?

Antwoord: Inderdaad. Alle geluid is trilling, trilling van de atmosfeer. De normale geluidstrillingen kunnen u lichamelijk slechts beroeren, wanneer zij een zeer grote intensiteit hebben, als hun golflengte betrekkelijk lang is. Zodra wij echter komen bij de zeer hoge tonen, zal u reeds blijken, dat u ook lichamelijk hierdoor wordt beroerd. Het krassen van een mes veroorzaakt rillingen. Stel u deze tonen - nog hoger opgevoerd - voor, dan zult u begrijpen, dat deze kortere golven in het lichaam doordringen. Hun werking en beweging worden dus ook binnen het spierweefsel mogelijk. Wanneer wij nu aannemen, dat waar het gehoor niet bewust waarneemt en de irriterende invloed van het geluid niet optreedt, maar wel de werking daarvan tussen de cellen, wij dan ook kunnen aannemen, dat hiermee bepaalde bindingen tussen die cellen, die niet goed zijn, losser worden gemaakt. In feite zou het voor reumabestrijding slechts in enkele gevallen, maar niet in alle gevallen, een hulpmiddel kunnen betekenen. Reumatiek moet n.l. in zo veel verschillende ziektebeelden uiteen worden gerafeld, dat voor elk van deze beelden een aparte behandeling noodzakelijk is. Wij kunnen niet zeggen, dat supersonische geluiden, supersonische geluidsgolven, alle reumatische verschijnselen zonder meer bestrijden.

Vraag: Wilt u ons uitleggen, wat magnetiseren en demagnetiseren is? Is hierbij sprake van magnetisme, of aantrekking, en wat wordt dan aangetrokken? Of is er misschien een zwakke elektrische stroom van magnetiseur naar patiënt of omgekeerd?

Antwoord: Er is in ieder geval geen sprake van magnetisme in de zin, waarin u dat kent. Magnetisme is uiteindelijk het gericht stralend vermogen van gelijklijnig liggende moleculen, naar buiten toe geuit. Dan moeten die moleculen nog van een bepaalde structuur zijn.

U zult begrijpen, dat bij magnetiseren daarvan geen sprake is. Wij kunnen echter aannemen, dat elke mens beschikt over z.g. zenuwkracht. Deze zenuwkracht wordt opgenomen in het lichaam uit de omgeving en bestaat voor een gedeelte uit omgezette lichtelectriciteit, gedeeltelijk uit andere energiën, die door het lichaam via de dwarsgestreepte spieren in bio-electrische energieën worden omgezet. Deze krachten worden nu, in het lichaam dus, sterk verenigd. Zij voeren via de zenuwkanalen een voortdurende rondgang door het lichaam uit.

De wil echter zou in staat zijn de weerstand van de grens van het lichaam, dus de huid, op bepaalde punten te verminderen. Een magnetiseur doet dit over het algemeen, bewust of onbewust. Magnetiseert hij, dan zal hij in veel gevallen deze kracht uit doen stralen. Dan is er inderdaad sprake van bio-electrische energie. Deze wordt in betrekkelijk hoge mate plaatselijk overgedragen en toegevoerd aan het zenuwstelsel van de patiënt.

Echter een andere methode van magnetiseren bestaat uit doorstraling. D.w.z., dat beide handen als contact worden opgelegd en tussen beide handen een stroming wordt opgeroepen. Hierbij doet men dan de eigen zenuwenergie plus die van de persoon pulseren, zowel door diens lichaam, als door het eigen lichaam. Hierdoor wordt versterking van de zenuwkracht mogelijk en kan in veel gevallen een resultaat worden bereikt door tijdelijke versterking van de cellen,

evenzeer als het scheppen van gunstige invloeden in de hersenen, vooral in de kleine hersenen, waarin de automatismen zetelen. Bovendien kan deze stroming, mits op de juiste wijze gebruikt, de werking van sommige klieren versterken of verminderen. Door verandering van interne secreties kan men ook verder gunstige, ook soms ongunstige, resultaten hebben binnen het lichaam.

Demagnetiseren wil over het algemeen niet zeggen kracht wegnemen, maar gevoelige plekken, dus plekken, waar het eigen zenuwstelsel a.h.w. ook zijn krachten naar buiten doet treden, afsluiten. Bij demagnetiseren wordt dus a.h.w. de grens versterkt, zodat de in het lichaam aanwezige krachten naar binnen besloten blijven, terwijl van buiten heersende invloeden, zij het gevende of nemende, worden afgeslagen, worden weggenomen, zodat verder geen binding tussen deze personen en deze krachten meer bestaan.

Vraag: Wanneer bij het doorstromen de levensstroom door beiden heengaat, krijgt de magnetiseur dan niet dezelfde verschijnselen, waaronder de zieke lijdt?

Antwoord: Inderdaad krijgt hij vaak z.g. gesimuleerde reacties, in veel gevallen bovendien gespiegeld. Men moet niet vergeten, dat de ziekte niet in het zenuwstelsel zetelt, maar over het algemeen haar oorsprong vindt in de celweefsels of de organen. De reacties op deze toestand, zoals deze door de patiënt via het zenuwstelsel worden gevoeld, kunnen echter, indien de magnetiseur daartegen geen afweer gebruikt, een spiegeling van deze pijnen veroorzaken, waardoor hij het lijden van zijn patiënt aan den lijve ervaart. Dit gedurende, en vaak ook enige tijd na de behandeling. Nadat het contact is verbroken zullen deze pijnen echter op de duur weer verdwijnen, omdat de magnetiseur dan slechts de eigen gezonde krachten door zich voelt pulseren.

Ik heb bij mijn verhandelingen er nog niet op gewezen, dat het mogelijk is uit de kosmos, of de omringende wereld, een meer dan een normale hoeveelheid van energie te trekken. Doet men dit, dan kan men hierdoor de verschijnselen, waar pijnen meestal door krachtttekorten of sterk verhoogde prikkels ontstaan, deze binnen het eigen lichaam teniet doen. De magnetiseur, die met kosmische krachten werkt, zal over het algemeen van pijnspiegeling, pijnsuggesties e.d. weinig of geen hinder ervaren. Heeft hij er toch hinder van, dan zal vaak een zichzelf afschermen, of het z.g. afslaan, voldoende zijn een verder opnemen van pijnen te voorkomen en het verder afdrukken van pijnsuggesties te voorkomen. Zijn er pijnen overgenomen, dan zal ook de normale magnetiseur door goed afslaan en zo nodig wassing met stromend water, deze snel kunnen doen verdwijnen.

Vraag: Kunt u iets zeggen over uitstraling vanuit de vingers? Van een vriend van mij werd gezegd, dat hij een driekleurige uitstraling had, namelijk groen, blauw en rose. Wat betekent dit?

Antwoord: Wat het precies te betekenen heeft is voor mij moeilijk zonder meer vast te stellen. Wij zouden dan eerst moeten weten, hoe de instelling is van degene, die waarneemt. In de praktijk kunnen wij echter dit zeggen: Iedereen heeft, buiten zijn magnetische krachten, het eigen wezen een zekere trillingsverhouding gesteld t.o.v. zijn omgeving. Dit komt binnen de aura in verschillende kleuren tot uiting. Aannemende nu, dat deze persoon buiten zijn eigen kracht bv. het rose zich baseert op geloof en zo psychische zekerheid tot in zijn diepst geestelijk wezen schept, is hierdoor het groen verklaarbaar. Terwijl het totale streven gericht op een bewust zoeken, blauw in zijn uitstraling aan zal duiden, dat deze mens ook wetend en bewust met de kosmos en kosmische krachten in verbinding staat. Dit in meerdere of mindere mate. Dit is één uitlegging, maar niet noodzakelijkerwijze de juiste.

Vraag: Wanneer een ritus wordt gecelebreerd, gaan de uitstralingen van de aanwezigen via twee diakenen naar de celebrant toe? Deze brengt zich hierdoor in contact met Hogere Krachten. Er wordt dan, vóór de Hoge Krachten neerdalen, bij de celebrant een vloer van Licht gebouwd, die een soort mozaïekwerk is van rose en rode kleuren. Hebben deze kleuren iets te maken met de ritus?

Antwoord: Het is mogelijk. De optredene kleurschakeringen komen echter voort uit de gemeenschap en zijn geen deel van de Hogere Krachten Die zich daarbinnen kunnen manifesteren. Wanneer een bepaalde plechtigheid plaats vindt, - u bedoelt, als ik mij niet vergis hier het celebreren van een misoffer - dan is er inderdaad sprake van een volkomen gerichtheid van alle denken op dit ene gebeuren. Gelijktijdig wordt door het geluid en het gebruik van vaste formules - in dit geval de z.g. canonieke gebeden en de wisselende gebeden, die ook van te voren vast

staan, zodat de meesten deze mede beleven en kennen - deze eenheid vergroot tot volkomenheid. Deze eenheid van denken is dan gericht op de Verlossingsgedachte en culmineert in een realisatie van de Verlosser Zelf. Gezien de daarbij optredende innerlijke en emotionele spanningen is het duidelijk, dat in gunstige gevallen voor deze kracht een doordringingsvermogen wordt bereikt, dat groter is en verder gaat dan hetgeen voor een individu bereikbaar is. Hierdoor kunnen dus ook hogere gebieden worden aangetapt. Het optreden van Hogere Krachten zou ik niet alleen geestelijk uit willen leggen. Ik zou hierbij op willen merken, dat juist door deze eigenaardige harmonie van de gemeenschap bovendien een grotere geleiding wordt geschapen voor de levenskrachten, die zich in de natuur bevinden. Die bestaan o.a. uit luchtlading of lichtelectriciteit, en bepaalde stralingspartikels. Hierdoor wordt het totaal potentieel van een dergelijke gemeenschap dan wederom aanmerkelijk verhoogd, daar zij, gezien de grotere geleidbaarheid, een verdichting van deze krachten binnen eigen omgeving tot stand brengt.

Het denken en geloven is echter altijd op een bepaalde wijze gericht. Deze kracht zal zich dus op het punt, waarop het grootste deel der belangstelling is geconcentreerd, openbaren. Indirect komt ook deze kracht dus ook uit de gemeenschap. Er is dus geen sprake van, zoals u meende, dat alleen Hogere Krachten zoiets opbouwen. Wanneer echter eenmaal een voldoende veld is geschapen, wat - indien u mij toestaat dit op te merken, - niet slechts een vloer betekent, maar zich vaak uit kan breiden tot een het voornaamste vlak dekkende deken van wit glinsterende kracht. Dit is het voertuig, dat mogelijk door Hogere Krachten gebruikt wordt om zich te openbaren. Vandaar, dat elke religieuze vergadering, ongeacht religie of ritueel, mits zij komt tot grote harmonie en gelijk gericht denken, Hogere Krachten tot zich kan trekken, terwijl zij gelijktijdig, gedurende dit harmonisch samenzijn, ook eigen krachten en vermogens aanzienlijk kan versterken.

Vraag: Is het mogelijk deze krachten waar te nemen? Het is toch niet stoffelijk?

Antwoord: U neemt zoveel dingen waar, die er stoffelijk eigenlijk niet zijn. U neemt de kleur van dit tafelkleed waar en van dit kostuum. De voorwerpen in kwestie dragen echter iedere kleur in zich, behalve de kleur, die u ziet. M.a.w., u ziet dus niet, wat er wel is, maar wel dingen, die er eigenlijk niet zijn. Het zien is dus klaarblijkelijk niet het vaststellen van iets, dat aanwezig is, maar een reageren op trillingen. Indien u dit met mij eens kunt zijn, is het verder betrekkelijk eenvoudig. Er wordt door hetgeen dat ons bereikt via een gezichtsprikkel in ons een reactie gewekt. In het herinneringsvermogen zien wij dan associaties ontstaan, waardoor wij een beeld krijgen. Dit beeld is veelal omvattender dan wat wij door de ons bereikende prikkel werkelijk zien. U ziet bv. de gevel van een huis, doch in het beeld meent u te weten dat zich daarachter kamers, etc. bevinden. Wanneer u de stam van een boom ziet, neemt u onmiddellijk aan, dat er ook takken aanzitten. U neemt dit ook aan, wanneer u de takken niet bewust hebt waargenomen. Dit associëren van waarden, die men gezamenlijk "het zien" noemt, kan nu ook optreden, indien ons prikkels bereiken van een zodanige hoge frequentie, dat zij visueel niet waarneembaar zijn. Dit laatste geschiedt niet door de ogen.

De waarneming wordt beïnvloed door verschillende klieren. Hierbij spelen o.a. thalamus en pijnappelklier een rol. De ontstane prikkels zijn echter zo zeer gelijk aan hetgeen u binnen uzelf gewend bent als visuele prikkel te beschouwen, dat u komt tot een vertaling, een visueel beeld, van de invloeden, die u ondergaat. En zo "ziet" u.

Het zien van een helderziende is in de meeste gevallen geen reëel zien. Het is eerder een reactie op niet visuele prikkels, die als visuele hallucinatie binnen de persoon worden uitgedrukt; hetzelfde geldt voor auditieve waarnemingen, de z.g. helderhorendheid. Ook hier is geen sprake van een feitelijke klank, of van een beroeren van de gehoorschenuw. Het is een ontstaan van prikkels binnen de mens, waardoor binnen de hersenen langs de weg van de associaties, de illusie van klank, van geluid, wordt gevormd. Menig helderhorende zal u dan ook zeggen, dat het is, alsof er een stem spreekt in zijn hoofd. Door dit gezegde geeft hij te kennen zich ervan bewust te zijn, dat de oren bij de waarneming niet zijn in geschakeld, maar dat desondanks zijn waarneming als geluid voor hem "hoorbaar" wordt.

Vraag: Hoe komt het dan, dat de een wel hoort, of ziet, en de ander niet?

Antwoord: Op aarde kent u mensen, die kleurenblind zijn. Zij zien kleuren niet, of niet zoals u ze ziet. Dit is een kwestie van gevoeligheid. Iets wat overigens erfelijk kan zijn. Er bestaan zo ook andere gevoeligheden in het lichaam, o.a. van temperatuur. De een reageert op een kleine wisseling van temperatuur, waarvan de ander niets bemerkt. Ook bij geuren zien wij iets

dergelijks. Zo bezit de mensheid ook een gevoeligheid - overigens uit een ver verleden stammend en op het ogenblik bij de meesten praktisch inactief -, waardoor zij kunnen reageren op een reeks van trillingen, die ver boven het de door de zintuigen waarneembare liggen. Sommige van deze frequenties liggen ver boven die van radiogolven. Hierdoor kunnen zij dan reageren op ongeziene invloeden. In feite komt het erop neer, dat een mens die eenmaal een sterke prikkel op dit gebied ondergaat en de verdere ervaringen op dit gebied gaat zoeken op de duur ook leert de wat zwakkere prikkels waar te nemen.

Door oefening wordt de capaciteit dan vergroot, waardoor uiteindelijk de gave van reactie en waarneming geheel wordt verworven. De gerichtheid van eigen belangstelling is hierbij echter van groot belang, zodat meerdere helderzienden, reagerend op één en dezelfde prikkel nooit een beeld geheel gelijk zien, tenzij ze ook onderling in zeer nauw contact staan. Zelfs dan zullen zij in veel gevallen door het noemen van details elkaars beeld aan kunnen vullen, waar vaak de één, bepaalde kleinigheden waarneemt, die de ander over het hoofd heeft gezien. Over het algemeen zullen zijn, mits eerlijk, gezamenlijk tot een reëel beeld kunnen komen, waarbij men de kleine discrepanties kan wegcijferen, als zijnde veroorzaakt door de persoonlijke beeldinterpretatie.

Vraag: Is de betekenis van kleuren zoals bekend in de psychologische wetenschap, gelijk aan die van de kleuren optredend in de aura?

Antwoord: Niet geheel. De kleuren van de aura staan n.l. niet alleen met gevoel en geloven in verband, maar geven ook het denken en de gezondheidstoestand weer. De blauwe kleur, in de psychologie een koele en rustgevende kleur, kan een mentaal activerende betekenis krijgen, wanneer wij haar aantreffen in de aura. Groen is een rustige kleur in de psychologie, betekent in de aura een zeker emotioneel beleven. Meestal een intens geloofsbeleven. Zo zouden wij verder kunnen gaan. Daar de waarde op geheel different terrein ligt kan dus niet sprake zijn van een geheel gelijk waarderen en beleven.

Vraag: Is het juist, dat ik twee houten hamers boven u zie?

Antwoord: Ja. Dit staat met mijn verleden in verband, doch heeft voor u verder geen betekenis.

Vraag: Ik heb wel eens bij iemand wit licht uit de neus zien komen. Hoe is dit mogelijk?

Antwoord: Dit kan optreden, wanneer de adem sterk geladen is met odd-kracht. Zoals u weet kan de adem als voertuig gebruikt worden voor de in het lichaam aanwezig zijnde krachten. Wanneer wij uitademen of aanblazen, kunnen wij bij het magnetiseren vaak juist hierdoor zeer diepgaande werkingen bereiken. Dus nogmaals, hieruit zal het geziene waarschijnlijk voortvloeien.

Indien er geen vragen meer zijn, zal ik nu het woord aan de volgende spreker overgeven.
Ik dank u voor uw aandacht en wens u een goede avond.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond vrienden.

Nu zal ik het "Schone Woord" behandelen aan de hand van een citaat.

DE BEREIKING DER VOLMAAKTHEID IS GELEGEN IN HET VOLLEDIG ZICHZELF ZIJN

Ik zoek naar volmaaktheid.
De wereld buiten mij beschouw ik,
En ik zoek overal.
Ik zoek op de bergen en in het dal,
En in de diepe krochten en grotten
Van het binnenste der aarde.
Maar waar ik ook zoek,
Waar ik ook ga,

De volmaakte waarde
Zie ik nooit.

Zij wordt mij nog ontnomen
En, in mijn bitt're dromen
Is de volmaaktheid beeld,
Dat steeds mij weer ontvliedt;
Het lijkt mij, of 't volmaakte
Slechts één zijn is met 't Niet.
Het Niet, dat ik niet ken.
Maar ik wil zoeken, overal,
Ik wil gaan tot in het hemelrijk,
Tot waar de sterren flonkeren,
Gaan tot aan de duistere grens,
Waar nog geen mens ooit is geweest.
Ik wil gaan tot in het duister rijk
Van meest verworpen geest
En vinden de Volmaaktheid,
Een Werkelijkheid, zó groot,
Dat Zij Kracht heeft over wereld
En Macht heeft over dood.
Ik wil de Volmaaktheid kennen.

Hoe gewrongen is 't bestaan,
Is mijn zoeken misschien waan,
Onwerkelijk en irreëel,
Is dit leven mij als deel gegeven,
Dan werkelijk zo onvolmaakt?
Ben ik dan werkelijk zó verlaten?
Moet ik zoeken in mijzelve,
Hoe verwaten
Ben ik te zoeken buiten mij
Naar de volmaaktheid,
Waar ik mijzelve niet ken.

Als ik in mijzelve zie;
In 't "Ik" ligt heel de wereld opgesloten.
Naarmate sluier na sluier wordt weggerukt,
En de kern van mijn wezen,
Voor het oog van de geest
Zich gaat ontbloten,
Zie ik sterren, nevelen, aarde vol pracht.
Ik zie ook een liefdevolle Kracht,
Die ligt in dit alles, met zonlicht omgeven.
Ik zie, hoe in mij een Al herleeft.
Ik vraag mij: "Is dit dan ook waan?"

De wereld in mij,
Die kent er een wet,
Een lijn scherp en strak
Zó neergezet,
Dat je ze wel als waarde moet erkennen.
Zó moet ik leven,
Zó moet ik zijn.
Afwijkend daarvan:
Verwerping, pijn en duisternis,
Maar dit is waar.

Zo, laat ik dan de waarheid nemen

En leven in mijn eigen kracht.
Laat ik verder dan gaan streven
Tot ik in de wereld heb volbracht;
De Wet in 't "Ik" mij stil gegeven.

En ziet, nu ik bij de wereld stil blijf staan
En tracht mij zelf te zijn
En alle krachten uit mijn wezen
Weer te geven in het Al.
Waar ik ga, de bergen op,
Of in het diepe dal,
Of in de krochten van de aarde,
of in grotten, stil verborgen;
Het is lichtend rond mij, altijd weer.
Het Licht belovend,
De komende morgen
Van zon, van licht, van leven, van kracht.
Want, heb ik mijzelve tot uiting gebracht,
De laatste Wet in mij weergegeven.
Ik vind de Volmaaktheid,
Die ook in mij leeft:
God, de Kern van het leven.
En al, waarnaar mijn wezen streeft,
Geopenbaard en weergegeven,
Is de Volmaaktheid van de God
In mij als adem eens geblazen.
Dan kan de belangrijkheid van 't Al
Voor mij wel traag verwazen
En kan ik aanvaarden stil en blij,
De Volmaaktheid in mijzelf geborgen.

Voorbij de angst, de nood, de vrees,
Weg duisternis en zorgen,
Gij allen, zijt geweest.
Ik kon mijzelve zijn
En in mij woont mijn God.
Volmaakt is nu het Zijn.
Voltooid is nu mijn lot.

Goedenavond.